

"Veranderingen, aflevering 113" 21 okt. 2019

21 okt.: "Peters opname in het Centraal Ziekenhuis Alkmaar 10 tot 29 sept. 1941", zo luidt de toegevoegde omschrijving bij een 7-tal zwart/wit foto's die mijn vader tijdens de eerste oorlogsjaren van deze aanslag op mijn leven maakte. Terecht "een aanslag" want het was onze huisarts Van Driel die mijn gekerm over een snijdende buikpijn afdeed met "dat zal vanzelf wel overgaan" en "hij zal wel iets verkeerd hebben gegeten".

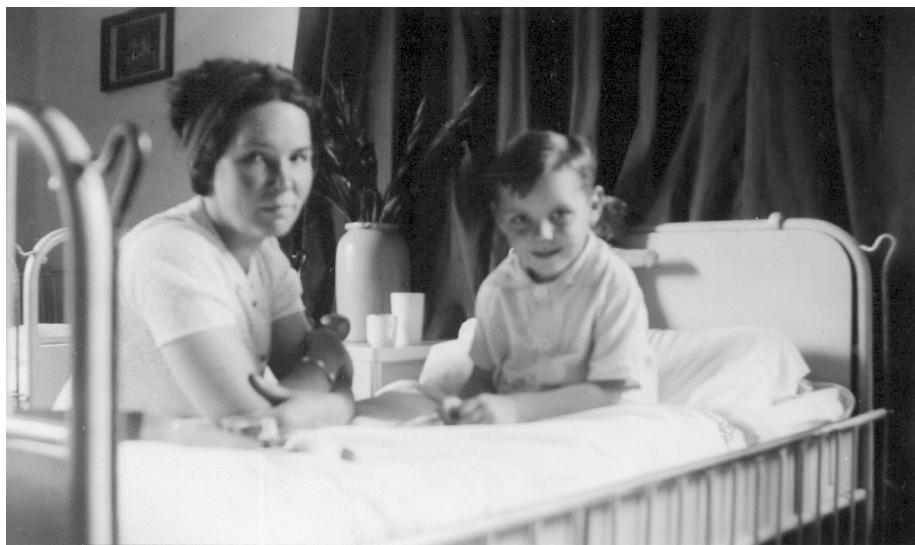
Zoals ik in mijn boek "Vaders achter het behang" dit voorval beschreef als "Het was kantje boord, secondewerk" toen ik met een ijlings bestelde taxi (*?) in het Centraal ziekenhuis arriveerde. Niks geen buikpijntje door het eten van een ongewassen appeltje, maar een acute blindedarmanval waarmee ik meteen na binnenkomst op de operatietafel belandde

Behalve de "uiteraard pas na afloop van de operatie" door mijn vader gemaakte foto's tijdens mijn 10 daags verblijf aldaar, blijkt de enige naam die sindsdien aan mijn herinnering kleeft die van een zekere "Zuster Reitsma" te zijn. Op haar arm nam ik op 29 september 1941 afscheid (zie foto onder).

Tja, zelfs geen naam van de arts die mij toen het leven redde. Fotograferen en dat ook nog eens in oorlogstijd was toen sowieso al een zeldzaamheid vandaar dat ik het al die jaren met deze schamele herinneringen moet doen.

Totdat ik op 11 oktober 2019 in de Alkmaarsche Courant een maar liefst twee pagina's omvattend verhaal van "Rien van Zijlen" tegenkom, waarin de hele geschiedenis van het Centraal Ziekenhuis tijdens haar tienjarig bestaan (1939) wordt beschreven en ik zomaar even terloops lees: "Het was de tijd van dokter Frits Haverkamp, die als chirurg aan het Centraal Ziekenhuis in 1939 verbonden was. Op de beelden beklopt hij een patiënt. Vermoedelijk vlak voor een blindedarm-operatie"...!!! Nou ja zeg! Kan het nog toevalliger...???

Jawel het kon zelfs nog véél toevalliger, aangezien het krantenverhaal terloops ook nog even meldt dat tijdens het tienjarig bestaan in 1939 door "Flandria Film" de ziekenhuissfeer van het Centraal Ziekenhuis werd vastgelegd. Filmbeelden die sindsdien zelden werden vertoond maar sinds kort werden gedigitaliseerd om ze vervolgens af te staan aan het Regionaal Archief te Alkmaar.

Rien van Zijlen zegt hierover: "Er is eigenlijk nooit iets met die beelden gedaan". Waarop ik dacht: "Jezus man je moest eens weten hoe blij je mij hiermee maakt". Maar... het kan nóg gekker, namelijk door aan het krantenverhaal ook nog eens toe te voegen: ***"De beelden zijn inmiddels vrij via youtube te zien: www.youtube.com/archiefalkmaar.***

En dat deed ik afgelopen zondagmiddag door er maar eens 'even' voor te gaan zitten, waarbij dat "even" een film van een uur bleek te zijn. Unieke beelden waaronder in "deel 3" een complete film over een patiënt die - net als ik - een blindedarmoperatie ondergaat en waarbij alles, van binnenkomst tot "als zijnde genezen", wordt vastgelegd. Net als ik destijds! Alsof ik daar lag om door chirurg Frits Haverkamp te worden geopereerd. Die film hadden mijn ouders eens moeten zien!!!

Chirurg Haverkamp met hulp van 3 operatiezusters geeft patiënt de eerste 'slaapprik'

indruppelen van het narcosemiddel

tijdens de operatie

na de operatie van je een-twee-drie in je eigen bed om aldaar uit de roes wakker te worden

Al verder speurend op al die langs flitsende beelden ontdekte ik een titeltje met "Kinderziekenhuis" en dit was toch wel een verrassing om te constateren dat er ook in die 30'er jaren al sprake was van een afdeling waar zusters zich speciaal bezighielden met kleuters om hen met speelgoed en spelletjes enig vermaak te bieden. Dus... daar hoorde ik toen ook bij! Weliswaar geen enkele herinnering, die bij het zien van die beelden bovenkomt (zie navolgende 2 foto's), maar ik kijk nu wel opeens heel anders tegen mijn jeugdherinnering aan en word er zelfs behoorlijk emotioneel van.

Films van vroeger eindigen vaak triest maar dan hebben we het over 'speelfilms'. In dit geval "... is het een mooi tijdsbeeld dat een sfeer van vrolijkheid ademt en waarbij iedereen tijd voor dingen heeft" aldus Rien van Zuijlen.

Toch blijkt de werkelijkheid helaas die van "een speelfilm" te benaderen wanneer ik, bijna aan het eind van het verhaal, lees: "Haverkamp was een populair chirurg, maar haalde het eind van de oorlog niet. Hij zat in het verzet en werd in 1944 door de Duitse bezetter gevangen genomen en gefusilleerd".

en uitgerekend dank zij deze man behield ik het leven!

(*?) Noot van de schrijver

Aangezien het bij bovenstaande foto heel duidelijk om mijn **terugkeer** uit het ziekenhuis gaat en dan "gewoon" **per taxi (!)** heeft de op YouTube vertoonde filmbeelden mij er inmiddels van doen overtuigen dat de noodsituatie van mijn destijds halsoverkop georganiseerde rit naar het ziekenhuis nooit per taxi heeft kunnen plaatsvinden. Dat alarmerende telefoontje, waarvoor mijn ouders in paniek bij buurvrouw Ooms (de enige in de omtrek die over een telefoonaansluiting beschikte) aanklopten, moet zonder twijfel direct naar het Centraal Ziekenhuis zijn gegaan, waarna ik - zoals de filmbeelden uit 1939 laten zien - per ambulance (toen heette dat nog gewoon "ziekenauto") moet zijn opgehaald. Vandaar ook dat arts en verpleegsters al op mij stonden te wachten om meteen tot opereren over te gaan. Foto's hiervan heeft mijn vader, die tijdens die hectische toestand wel iets anders aan z'n hoofd had, nooit kunnen maken. Maar... die uitrukkende ziekenauto staat dus wel mooi op die YouTube film!

Mijn vaders telefoontje komt binnen waarbij meteen de ziekenauto vanuit de garage arriveert

Verpleegster met linnengoed stapt in en ziekenauto rijdt de poort uit op weg naar de patiënt

... en komt terug bij het ziekenhuis met patiënt, ouders en verpleegster!

Zo moet het destijds dus ook met mij zijn gegaan. Heerlijke beelden om nu 78 jaar later alsnog aan mijn herinneringen te kunnen toevoegen via:

www.youtube.com/archiefalkmaar

